

## PINTOR RENTANT-SE LES MANS

A Leonardo Escoda

No són els sentits de la fruita, la terra o l'aroma, allò que interessa el pintor. No sembla importar-li que l'allò siguen préssecs o taronges o maçanes. Tant m'és a mi també la fruita per se. Si empomo i mossego dues pomes de paradís. Si en tasto la delícia, la de la primera llegida. I la podridura. I ara que el pintor es renta les mans. I veig que ja no es podrà traure el rovell de les mans. I és en terra la fruita podrida dels seus ulls, fets d'espera i polseguera blanca, a Rapallo. I em diu: - "L'Arbre no et trairà mai. La paraula és arbre. Arraila i fruita i la seua escorça atura les ombres i els cels. A l'escorça de fins al punt de la saó, fins a la plenitud més quieta, enclavada durant mesos i més mesos amb una xinxeta a la paret. El seu camí era el meu, com la pregària infantil i la regor del son i dels somnis, i callàvem, perquè no es malacostumés la boca al voler amarg de la creixença."

Fragment del llibre Soldat del pa  
d'Albert Roig.

60

Senc ses campanades les nou sí les nou a  
Girona són les nou es tinc tanc de ses  
campanes de sa seu nou vegades Na Rosa  
sa gallega Na Caterina sa menorquina es  
barri antic vora es riu Onyar repenjada  
a un balcó es balcó de sa casa es balcó  
amb es geranis sí amb es geranis rojos sa  
nit ets estels es llums des ponts de ses  
cases carrers i places sa lluna enlairant-se  
i acarasant i vestint amb sa seua llum ses  
velles pedres ses gavines volant ses gavines  
cridant

a sa nit

sí

a sa nit...

Pens en tu.

28 d'abril 1983, Girona

Soledat Castellà

A Paul Celan

Poncelles de records, ( ), de cendres dalt al cel,  
i l'olor.

I aquella fum sobre Europa.

Adrià Chavarria

arnau pons  
dels quaderns de vorónej d'ossip mandelstamm

### III

Deixa'm fugir, expulsa'm lluny, Vorónej:  
em rebaixes, m'envoles, ara jugues amb mi,  
des d'un voral, vençut, saps com fer-me venir.  
Voraginós capritx, Vorónej —d'oronejar voraç,  
ets corb, coltell de viu oreig—, reneix, neguit...

(abril de 1935)

### IV

Hauré de viure més, jo que dos cops ja he mort,  
i la ciutat amb l'aigua hagi perdut el nord:  
quins pòmuls espigats, mossa pigada i bella,  
quin agre saimós la terra, clava-hi d'un pic la rella!  
Bona al·lota s'ajeu, fonda estepa d'abril,  
quin Buonarotti el cel, aquest cel teu —febril...

(abril de 1935)

### V

I això quin carrer és?  
Carrer de Mandelstamm.  
Renoï, que complicat!  
Quin nom de mil dimonis!  
Per voltes que li donis  
sona vinclat, mai dret.

Ni llis ni delicat, ni gaire alineat,  
ans gairebé  
alienat,  
d'aquí que a aquest carrer,  
o a aquest sotrac baldrer,  
li diguin Mandelstamm.

(abril de 1935)

## REPERCUSSIONS

A Dolors Miquel

Per poc que sigui just  
plorar i plorar  
ploreu germans  
per tot el que ens hem fet  
el que anem fent i el que farem  
ploreu germans  
i demanem a déu  
que ens alliberi de tot el mal  
que interrompeixi aquest cabal  
descomunal d'iniquitat  
que s'afigura ser l'eix del món  
i ens alliberi de tornar  
més mal per mal  
esborronats esfereïts  
ploreu ploreu germans  
invoquem clamem votem  
perquè follia governi  
per sobre el conterbuni  
follia sana de poesia  
però mentrestant  
per poc que sigui just  
anem plorant germans  
anem plorant.

Josefa Contijoch